

Bep van den Bosch-de Jongh

Elisabeth (Bep) van den Bosch-de Jongh is geboren in Scheveningen op 28 november 1889. Mevrouw E. van den Bosch-de Jongh wordt presidente van het Nederlandsche Meisjes Gilde. Zij brengt al spoedig de centrale eenheid in het Gilde tot stand en de daarmee gepaard gaande naamsverandering: Het Nederlandse Padvindsters Gilde (1933). Ze blijft presidente van de NPG tot 1950 en wordt dan benoemd tot ere presidente.

Haar totemnaam was Veedim (Veedim= Vierkant Eerlijk Doortastend Idealisme Moed).

Na het verbod op Scouting op 2 april 1941 heeft ze van 3 tot 6 april 1941 vastgezet in het Oranjehotel. Na de oorlog verzamelde majoor E.P. Weber, commandant van de Scheveningse gevangenis vanaf mei 1945, zoveel mogelijk gegevens van gevangenen. Bep is in het overzicht opgenomen. In een artikel van haar : Onderdrukking en verzet – De Jeugdorganisaties – schrijft ze op pg 348 het volgende:

Kort hierop, op 2 April 1941 volgden de *padvindsters-* en *padvindsters-verenigingen*. Des morgens tussen zes en zeven uur werden de commissarissen van de Nederlandse Padvindsters en van de Katholieke Verkenners en de presidente van het Nederlandse Padvindsters Gilde van hun bedden gelicht. Uit de langdurige verhoren bleek, dat de SD de overtuiging toegedaan was, dat Baden Powell enkel de padvinderij had opgericht om internationale spionage te bedrijven, dat de padvinderij geheel *England-freundlich eingestellt war und ihre Befehle von dem internationalen Büro in Londen erhielt*. De presidente van het Gilde werd tevens ten laste gelegd, dat zij in het Februarinumnummer van het maandblad *De Padvindster* de op 8 Januari van dat jaar overleden Lord Baden Powell in een artikel geëerd had.

Ze ontving de Zilvervis in 1938 en werd bij haar afscheid benoemd tot Officier van Oranje Nassau. Bep is overleden op 6 december 1969 in Den Haag. Er is een Veedim vendel naar haar genoemd bij Scouting Hoogeveen.

Meer informatie

[Bep van den Bosch - de Jongh - Scoutpedia.nl \(scoutwiki.org\)](http://Bep van den Bosch - de Jongh - Scoutpedia.nl (scoutwiki.org))

[Elisabeth de Jongh \(1889-1969\) » Stamboom Van den Bosch » Genealogie Online gedenkboek-oranjehotel-namenlijsten-van- 103.pdf](#)

[Archief Maria van Hasselt-Hamaker \(NL-AsdATRIA - IIAV00000227\) \(archivesportaleurope.net\)](#)

Schalmei 1969

VEEDIMS SPOOR IS GEEINDIGD.

1969

Veedim, mevrouw E. van den Bosch-de Jongh is gestorven, precies zoals zij altijd vurig gewenst had: haar taken afmaakt, en géén „ouwe dag”!

Veedim, onze erepresidente, de enige erepresidente die de padvinderij ooit gehad heeft, is 80 jaar geworden, maar Veedim is nooit „oud” geweest. Dat klinkt vreemd in een tijd waarin de mensen na hun 40e of 50e jaar beschouwd worden als oud en rijp om uitgerangeerd te worden.

Veedim kwam in het Gilde in 1930, om presidente van het Hoofdbestuur te worden. Het Hoofdbestuur was toen iets enorm deftigs, en met de afdelingsbesturen regeerde dat H.B. de padvinderij.

Het protesteren is heus niet in deze tijd uitgevonden! Want in 1930 bestond al enige jaren de **leidstersraad**, die opgericht was uit protest en om inspraak te krijgen, en waar alle leidsters lid van waren.

Het was in die tijd gewoonte, dat Hoofdbestuursleden geïnstalleerd werden in de H.B. vergadering, en in dat piepkleine clubje dames, in vol ornaat, op de vlag hun belofte aflegden! Maar Veedim vond dit belachelijk! Zij vond: de padvinderij, dat zijn de kinderen en hun leidsters; en toen zij zich zolang ingewerkt had, dat ze wel graag, om er helemaal bij te horen, ook geïnstalleerd wou worden, stond zij er op om, daar het niet mogelijk was, alle padvindsters om zich heen te hebben, in de volle kring van de Nederlandse leidsters haar belofte af te leggen. En dat gebeurde dus. Op de leidstersconferentie in Soesterberg, in de grote leidsterskring, buiten tussen de den-nenbossen. En de 3 bestuursleden van de leidstersraad, zelf jonge leidsters, waarvan ik er een was, verrichtten samen de installatie van onze Veedim.

Vanaf dat moment verkeerde Veedim zoveel mogelijk bij de padvindsters en de leidsters en ik denk niet, dat er veel kinderen waren, die Veedim niet persoonlijk ontmoet hebben, en de leidsters kenden haar allemaal.

Veedim was enorm actief en zat behalve in de padvinderij nog in allerlei maatschappelijk en bestuurlijk werk en ze had eindeloos veel connecties, waarvan het Gilde volop geprofiteerd heeft.

Veedim ging met ons naar Hongarije, toen daar in 1939 het „Paxting” werd gehouden, een soort meisjes Jamboree. Wij waren daar met een contingent van plm. 100 N.P.G.-leden. Het was een machtig kamp, maar de Hongaarse organisatie was erg onervaren en er klopte nooit iets, waardoor de gekste dingen gebeurden. Veedim had een **onuitputtelijk gevoel voor humor** en mede hierdoor hadden we machtig plezier, ondanks alle onverwachte ongemakken.

Toen kwam de oorlog en ook daarin wist Veedim haar mannetje te staan. Zij heeft zelfs om de padvinderij nog in hechtenis gezeten. En toen in 1945 de bevrijding kwam heeft Veedim ons allemaal gesteund en geïnspireerd met die enorme wederopbouw en uitbouw en modernisering van onze padvinderij. Veedim had altijd gezegd, als ik 60 ben ga ik weg als presidente, en dat deed ze dan ook, maar daarvóór had zij haar grote droom verwezenlijkt, n.l. een eigen huis voor alle padvindsters, „**Buitenzorg**”, in waarheid „**Veedims huis**”!

In 1948 als een uitgewoond, bijna bouwvallig huis aangekocht, met zéér geringe middelen verbouwd en met de dubbeltjes, verdiend door de padvindsters en kabouters, ingericht, werd het in 1949 geopend.

Veedim ging dan wel weg als presidente, en werd uitgeroepen tot erepresidente, omdat wij nog nooit zo'n presidente gehad hadden, maar je begrijpt wel dat ze Buitenzorg niet in de steek liet. En zo bleef zij nog 20 jaar reuze actief als voorzitter van de Buitenzorg commissie, en dat was heus geen „ere”baantje. Veedim was van **alles** op de hoogte en gaf des-

kundig leiding aan de commissie, stelde zich voortdurend op de hoogte van de gang van zaken in andere jeugdhuisen en soortgelijke inrichtingen, want zij zat zelf in meerdere beheerslichamen.

Het was, omdat zij vond, dat wéér een tijdstip gekomen was om terug te treden, dat zij op 23 oktober j.l. afscheid nam van de Buitenzorgcommissie, op een reuze gezellig feestje, waarvan zij volop genoten heeft. Het speet ons allemaal heel erg, dat Veedim wegging, maar wij hadden het te accepteren! Een paar dagen later schreef Veedim mij nog „Wij houden de vriendschap aan”, en dat doen wij ook, wij en al die oude Gilderotten die op woensdag 10 december onze Veedim op haar laatste tocht vergezelden en om haar groeve stonden.

Dank U Veedim, namens duizenden kabouters, padvindsters en leidsters! Laten wij in stilte afscheid van U nemen met de spreuk, die wij eens maakten, bij de uitreiking van Veedims eerste jaarbladje ook op de leidstersconferentie in Soesterberg.

„Klimop staat voor trouw,
Trouw aan onze idealen.
Klimop groeit omhoog,
Omhoog zij ons streven.
Klimop bindt ons saam,
En samen staan we sterk!”

**Woet
Pan Burger**

Op 10 december 1969 heeft het Gilde afscheid genomen van Veedim. Zij overleed op 6 december, ruim een week na haar 80ste verjaardag.

Veedim was onze ere-presidente, met deze erefunctie hebben wij haar willen eren. Doch hoezeer eerden wij daarmee ook ons zelf, onze eigen vereniging! Zo'n vrouw onze ere-presidente te mogen noemen, was immers een voorrecht, we waren er trots op daarvan gebruik te kunnen maken.

Het Gilde mag met dankbaarheid terug denken aan het moment waarop het lot ons Veedim's pad deed kruisen. Daarmee verkreeg het de volle inzet van een krachtige, nuchtere persoonlijkheid, die gedurende 20 jaren (van 1930 tot 1950) als presidente samen met vele anderen inhoud en richting aan ons werk gaf.

Wij treuren om het verlies, doch wij zijn vol dankbaarheid voor het aandeel, dat ons werk, dat het N.P.G. in Veedim's leven heeft mogen hebben.

Witok